

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

Gry hazardowe oferowane w Internecie

P7_TA(2011)0492

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 listopada 2011 r. w sprawie gier hazardowych oferowanych w internecie w obrębie rynku wewnętrznego (2011/2084(INI))

(2013/C 153 E/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 24 marca 2011 r. zatytułowany „Zielona księga w sprawie gier hazardowych oferowanych w internecie w obrębie rynku wewnętrznego” (COM(2011)0128),
- uwzględniając art. 51, 52 i 56 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając protokół w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności, załączony do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając odpowiednie orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej ⁽¹⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 10 grudnia 2010 r. oraz sprawozdania okresowe francuskiej, szwedzkiej, hiszpańskiej i węgierskiej prezydencji Rady w sprawie ram obowiązujących w sektorze gier hazardowych i zakładów w państwach członkowskich UE,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 marca 2009 r. w sprawie integralności w sektorze gier hazardowych oferowanych w internecie ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 maja 2008 r. w sprawie białej księgi na temat sportu ⁽³⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych ⁽⁴⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącą nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającą dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁵⁾,
- uwzględniając dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 maja 1997 r. w sprawie ochrony konsumentów w przypadku umów zawieranych na odległość ⁽⁶⁾,

⁽¹⁾ w szczególności orzeczenia w następujących sprawach: Schindler 1994 (C-275/92), Gebhard 1995 (C-55/94), Läärä 1999 (C-124/97), Zenatti 1999 (C-67/98), Anomar 2003 (C-6/01), Gambelli 2003 (C-243/01), Lindman 2003 (C-42/02), Fixtures Marketing Ltd przeciwko OPAP 2004 (C-444/02), Fixtures Marketing Ltd przeciwko Svenska Spel AB 2004 (C-338/02), Fixtures Marketing Ltd przeciwko Oy Veikkaus Ab 2005 (C-46/02), Stauffer 2006 (C-386/04), Unibet 2007 (C-432/05), Placanica i in. 2007 (C-338/04, C-359/04 i C-360/04), Komisja przeciwko Włochom 2007 (C-206/04), Liga Portuguesa de Futebol Profissional 2009 (C-42/07), Ladbrokes 2010 (C-258/08), Sporting Exchange 2010 (C-203/08), Sjöberg i Gerdin 2010 (C-447/08 i C-448/08), Markus Stoß i in. 2010 (C-316/07, C-358/07, C-359/07, C-360/07, C-409/07 i C-410/07), Carmen Media 2010 (C-46/08), Engelmann 2010 (C-64/08).

⁽²⁾ Dz.U. C 87E z 1.4.2010, s. 30.

⁽³⁾ Dz.U. C 271E z 12.11.2009, s. 51.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 95 z 15.4.2010, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 149 z 11.6.2005, s. 22.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 144 z 4.6.1997, s. 19.

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

- uwzględniając dyrektywę 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 6 czerwca 2011 r. w sprawie walki z korupcją w Unii Europejskiej (COM(2011)0308),
- uwzględniając dyrektywę 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych ⁽²⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotyczącą przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej ⁽³⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 18 stycznia 2011 r. pt. „Rozwijanie europejskiego wymiaru sportu”(COM(2011)0012),
- uwzględniając dyrektywę Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽⁴⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącą usług na rynku wewnętrznym ⁽⁵⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego ⁽⁶⁾,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów oraz opinie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz Komisji Prawnej (A7-0342/2011),
- A. mając na uwadze, że sektor usług hazardowych oferowanych w internecie cały czas wykazuje tendencję wzrostową i w pewnym stopniu umyka spod kontroli rządów w państwach, w których usługi te są oferowane obywatelom; mając na uwadze, że sektor ten nie stanowi rynku jak każdy inny ze względu na ryzyko, jakie niesie za sobą w odniesieniu do ochrony konsumentów i zwalczania przestępczości zorganizowanej,
- B. mając na uwadze, że – zgodnie z zasadą pomocniczości – nie istnieje żaden konkretny europejski akt prawny regulujący gry hazardowe oferowane w internecie,
- C. mając na uwadze, że usługi w zakresie gier hazardowych są objęte licznymi aktami prawnymi UE, takimi jak dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych, dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych, dyrektywa w sprawie sprzedaży na odległość, dyrektywa w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy, dyrektywa w sprawie ochrony danych, dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej, a także dyrektywa w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej,

⁽¹⁾ Dz.U. L 309 z 25.11.2005, s. 15.

⁽²⁾ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

⁽³⁾ Dz.U. L 201 z 31.7.2002, s. 37.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 376 z 27.12.2006, s. 36.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 178 z 17.7.2000, s. 1.

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

- D. mając na uwadze, że sektor gier hazardowych jest różnorodnie regulowany w poszczególnych państwach członkowskich, co z jednej strony utrudnia regulowanym dostawcom usług zgodne z prawem świadczenie usług w zakresie gier hazardowych na zasadzie transgranicznej, a z drugiej strony utrudnia organom regulacyjnym ochronę konsumentów oraz zwalczanie przestępczości związanej z grami hazardowymi i zwalczanie związanych z nimi potencjalnych przestępstw na szczeblu UE,
- E. mając na uwadze, że wartość dodana europejskiego podejścia w zakresie zwalczania przestępczości i oszustw ma szczególne znaczenie, zwłaszcza w odniesieniu do ochrony uczciwości w sporcie oraz ochrony graczy i konsumentów,
- F. mając na uwadze, że art. 56 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej gwarantuje swobodę świadczenia usług, ale że ze względu na szczególny charakter gier hazardowych oferowanych w internecie zostały one wyłączone z zakresu dyrektyw w sprawie handlu elektronicznego, usług i praw konsumentów,
- G. mając na uwadze, że pomimo wyjaśnienia przez Trybunał Sprawiedliwości wielu ważnych kwestii prawnych dotyczących gier hazardowych oferowanych w internecie w UE, pozostaje niepewność prawna w odniesieniu do wielu innych kwestii, które można rozstrzygnąć jedynie na szczeblu politycznym; mając na uwadze, że ta niepewność prawna doprowadziła do znaczącego zwiększenia dostępności nielegalnych ofert gier hazardowych oraz związanych z nimi zagrożeń,
- H. mając na uwadze, że w sytuacji, gdy gry hazardowe oferowane w internecie nie są odpowiednio uregulowane, mogą wiązać się z większym ryzykiem uzależnienia niż tradycyjne gry hazardowe oferowane w obecności gracza, powodując m.in. łatwiejszy dostęp oraz brak kontroli społecznej,
- I. mając na uwadze, że konsumentów należy edukować w zakresie potencjalnej szkodliwości gier hazardowych oferowanych w internecie i chronić przed zagrożeniami występującymi w tym obszarze, a szczególnie przed uzależnieniem, nadużyciami, oszustwami oraz hazardem małoletnich,
- J. mając na uwadze, że gry hazardowe stanowią istotne źródło przychodów, które większość państw członkowskich przekazuje na cele społeczne i dobroczynne, takie jak finansowanie sportu,
- K. mając na uwadze, że koniecznie należy zapewnić uczciwość sportu poprzez nasilenie walki z korupcją i zjawiskiem ustawiania wyników,
- L. mając na uwadze, że aby osiągnąć te cele konieczne jest wprowadzenie wspólnych mechanizmów kontroli nad zawodami sportowymi i przepływami finansowymi oraz mechanizmów nadzoru na skalę Unii Europejskiej,
- M. mając na uwadze, że zasadnicze znaczenie ma także współpraca międzynarodowa między wszystkimi zainteresowanymi stronami (instytucje, związki sportowe, bukmacherzy) w celu wymiany dobrych praktyk,
1. wyraża zadowolenie z podjętej przez Komisję Europejską inicjatywy dotyczącej rozpoczęcia konsultacji społecznych w ramach zielonej księgi w sprawie zakładów i gier hazardowych oferowanych w internecie, które to konsultacje umożliwią prowadzenie pragmatycznej i realistycznej debaty w sprawie przyszłości przedmiotowego sektora w Europie;
 2. wyraża zadowolenie z wyjaśnienia przedstawionego przez Komisję, zgodnie z którym proces polityczny zapoczątkowany opublikowaniem zielonej księgi nie ma absolutnie na celu deregulacji ani liberalizacji gier hazardowych oferowanych w internecie;
 3. przypomina o rosnącym znaczeniu gospodarczym sektora gier hazardowych w internecie, z którego roczne wpływy przekroczyły 6 mld EUR w 2008 r., co stanowi 45 % całkowitego rynku światowego; podobnie jak Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej uważa, że chodzi tutaj o działalność gospodarczą o szczególnym charakterze; przypomina, że wzrost ten pociąga za sobą rosnący koszt społeczny związany z uzależnieniem od gier hazardowych i stosowaniem nielegalnych praktyk;

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

4. jest zdania, że skuteczna regulacja sektora gier hazardowych oferowanych w internecie w szczególności przyczyni się do:

- a) ukierunkowania naturalnej skłonności społeczeństwa do gry,
- b) zwalczania nielegalnego rynku gier hazardowych,
- c) zapewnienia skutecznej ochrony graczy, ze zwróceniem szczególnej uwagi na grupy szczególnie podatne na ryzyko związane z grami hazardowymi, zwłaszcza młodzież,
- d) zapobiegnięcia ryzyku uzależnienia od gier hazardowych oraz
- e) zapewnienia prawidłowego, uczciwego, odpowiedzialnego i przejrzystego uprawiania gier hazardowych,
- f) zagwarantowania promocji konkretnych działań mających na celu zapewnienie uczciwości zawodów sportowych,
- g) przeznaczenia znacznej części przychodów publicznych pochodzących z gier hazardowych na wsparcie realizacji celów publicznych, społecznych lub charytatywnych, a także
- h) zagwarantowania, że sektor gier hazardowych będzie wolny od przestępczości, oszustw i wszelkich form prania pieniędzy;

5. ocenia, że przepisy te umożliwiłyby zapewnienie atrakcyjności zawodów sportowych z punktu widzenia konsumentów i widzów, jak również zapewnienie dalszej wiarygodności wyników sportowych oraz prestiżu, jakim cieszą się zawody sportowe;

6. podkreśla opinię Trybunału Sprawiedliwości⁽¹⁾, zgodnie z którą internet jest jedynie kanałem służącym oferowaniu gier losowych, wyposażonym w zaawansowane technologie, które mogą być wykorzystywane do ochrony konsumentów i utrzymania porządku publicznego, choć nie narusza to możliwości podjęcia przez państwa członkowskie decyzji o odrębnym podejściu do kwestii uregulowania gier hazardowych oferowanych w internecie i pozostawia im możliwość ograniczenia lub wykluczenia niektórych usług oferowanych konsumentom;

Zasada pomocniczości a europejska wartość dodana

7. podkreśla, że zasada pomocniczości ma zastosowanie do wszystkich regulacji w tym sektorze i powinna stanowić dla nich podstawę, biorąc pod uwagę różne tradycje i kultury w państwach członkowskich; musi być ona rozumiana jako zasada „aktywnej pomocniczości”, w ramach której władze krajowe ze sobą współpracują; twierdzi jednak, że zgodnie z orzeczeniem Trybunału Sprawiedliwości dotyczącym hazardu zasada ta dotyczy przestrzegania, w miarę możliwości, przepisów rynku wewnętrznego;

8. jest zdania, że atrakcyjne i dobrze uregulowane świadczenie usług w zakresie gier hazardowych, oferowanych zarówno w internecie, jak i w ramach tradycyjnych fizycznych kanałów świadczenia usług w tym zakresie, jest niezbędne, aby dopilnować, by konsumenci nie korzystali z usług operatorów niespełniających krajowych wymogów licencyjnych;

9. odrzuca zatem europejski akt prawny dotyczący jednolitej regulacji całego sektora gier hazardowych oferowanych w internecie, przy czym jest jednak zdania, że oprócz regulacji krajowych jednolite podejście europejskie w niektórych dziedzinach byłoby rozsądne, zważywszy na transgraniczny charakter usług w zakresie gier hazardowych;

⁽¹⁾ Carmen Media 2010 (C-46/08).

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

10. uznaje pozostawioną państwom członkowskim swobodę w zakresie organizacji gier hazardowych z jednoczesnym poszanowaniem podstawowych zasad niedyskryminacji i proporcjonalności zawartych w Traktacie UE; w tym kontekście wyraża poszanowanie dla podjętej przez różne państwa członkowskie decyzji o zakazie wszelkich lub niektórych rodzajów gier hazardowych w internecie lub o utrzymaniu monopolu państwa w tym sektorze, zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości, tak długo jak nie zostanie przyjęte spójne podejście;

11. zaznacza, że Trybunał Sprawiedliwości wielokrotnie uznał, że udzielenie praw wyłącznych dostawcy usług podlegającemu ścisłej kontroli władz publicznych może umożliwić lepszą ochronę konsumentów przed oszustwami i skuteczniejszą walkę z przestępczością związaną z sektorem gier hazardowych oferowanych w internecie;

12. zaznacza, że sektor gier hazardowych w internecie jest działalnością gospodarczą szczególnego rodzaju, w odniesieniu do której mogą mieć zastosowanie, nie bez ograniczeń, reguły rynku wewnętrznego, a mianowicie swoboda przedsiębiorczości i swoboda świadczenia usług; uznaje jednak spójne orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, w którym podkreśla się, że kontrole krajowe powinny być prowadzone i stosowane w konsekwentny, proporcjonalny i niedyskryminujący sposób;

13. podkreśla z jednej strony, że operatorzy oferujący gry hazardowe w internecie mają obowiązek przestrzegać w każdych okolicznościach ustawodawstwa krajów, w których te gry funkcjonują, a z drugiej strony, że państwa członkowskie powinny zachować prawo przyjmowania środków do przeciwdziałania nielegalnym grom hazardowym w internecie, w celu wdrażania ustawodawstwa krajowego i uniemożliwienia nielegalnym operatorom dostępu do rynku;

14. jest zdania, że zasada wzajemnego uznawania zezwoleń na rynku gier hazardowych nie ma zastosowania, lecz mimo wszystko nalega, by - w kontekście rynku wewnętrznego - państwa członkowskie, które otwierają sektor gier hazardowych oferowanych w internecie na konkurencję ze strony wszystkich lub niektórych rodzajów gier hazardowych online, zapewniły przejrzystość oraz umożliwiły niedyskryminującą konkurencję; w takim wypadku sugeruje, by państwa członkowskie wdrożyły taki model udzielania zezwoleń, który umożliwiałby wnioskowanie o udzielenie zezwolenia europejskim dostawcom usług w zakresie gier hazardowych, którzy spełniają warunki określone przez przyjmujące państwo członkowskie; uważa, że w państwach członkowskich, w których występuje system udzielania zezwoleń, można by wprowadzić procedury wnioskowania o zezwolenie zmniejszające obciążenia administracyjne poprzez unikanie niepotrzebnego powielania w zakresie wymogów i kontroli prowadzonych w innych państwach członkowskich, przy jednoczesnym zapewnieniu pierwszeństwa organu regulacyjnego państwa członkowskiego, w którym złożono wniosek o udzielenie zezwolenia; w związku z tym uważa, że konieczne jest zwiększenie zaufania między krajowymi organami regulacyjnymi poprzez intensywniejszą współpracę administracyjną; uznaje ponadto decyzję niektórych państw członkowskich o określeniu liczby operatorów usług, rodzajów oraz liczby oferowanych gier, tak aby chronić konsumentów i zapobiegać przestępstwom, pod warunkiem że ograniczenia te są proporcjonalne oraz że odzwierciedlają chęć ograniczenia działalności w tej dziedzinie w sposób spójny i systematyczny;

15. w kontekście zasady „aktywnej pomocniczości” wzywa Komisję do rozważenia wszystkich dostępnych na szczeblu europejskim narzędzi i środków na rzecz ochrony konsumentów najbardziej podatnych na ryzyko, zapobiegania uzależnieniom oraz walki z nielegalnymi dostawcami usług hazardowych, w tym do rozważenia sformalizowanej współpracy pomiędzy krajowymi organami regulacyjnymi, wspólnych standardów dla operatorów lub dyrektywy ramowej; jest zdania, że pierwszym krokiem w tym kierunku mógłby być uzgodniony pomiędzy organami regulacyjnymi a operatorami ogólnoeuropejski kodeks postępowania w zakresie gier hazardowych oferowanych w internecie;

16. uważa, że ogólnoeuropejski kodeks postępowania w sprawie gier hazardowych oferowanych w internecie powinien obejmować prawa i obowiązki zarówno dostawcy usług, jak i konsumenta; jest zdania, że taki kodeks postępowania powinien pomóc w zapewnieniu odpowiedzialności w sektorze gier hazardowych, wysokiego poziomu ochrony graczy, szczególnie w przypadku osób nieletnich i innych osób szczególnie podatnych na ryzyko związane z grami hazardowymi, wsparcia mechanizmów, które zarówno na szczeblu UE, jak i krajowym, wspierają zwalczanie cyberprzestępczości, oszustw oraz reklamy wprowadzającej w błąd, i ostatecznie doprowadzić do ustanowienia ram zasad i przepisów zapewniających równą ochronę konsumentów w całej UE;

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

17. podkreśla, że państwa członkowskie powinny podejmować więcej działań w celu uniemożliwienia świadczenia usług przez nielegalnych dostawców w zakresie gier hazardowych oferowanych w internecie, np. poprzez sporządzenie „czarnej listy” takich dostawców; wzywa Komisję do zbadania możliwości przedstawienia prawnie wiążących narzędzi zobowiązujących banki, wystawców kart kredytowych oraz innych uczestników systemu płatności w UE do blokowania, na podstawie krajowych czarnych list, transakcji pomiędzy ich klientami a dostawcami usług hazardowych, którzy nie posiadają zezwoleń podlegającego ich jurysdykcji, nie utrudniając jednocześnie transakcji zawieranych legalnie;

18. uznaje prawo państw członkowskich do stosowania szerokiego wachlarza środków represji w przypadku nielegalnych ofert w zakresie gier hazardowych w internecie; celem zwiększenia efektywności zwalczania takich ofert popiera wprowadzenie zasady regulacyjnej, na mocy której przedsiębiorstwo hazardowe może działać (lub ubiegać się o wymagane zezwolenie krajowe) w danym państwie członkowskim tylko wówczas, gdy jego działalność nie jest niezgodna z prawem innego państwa członkowskiego UE;

19. wzywa Komisję, strażnika traktatów, oraz państwa członkowskie, by nadal skutecznie kontrolowały przestrzeganie prawa UE;

20. zauważa, że od 2008 r. można było poczynić więcej postępów w pracach nad nierozstrzygniętymi przypadkami naruszeń i że żadne państwo członkowskie nie zostało pozwane do Trybunału Sprawiedliwości; nalega, by Komisja nadal prowadziła postępowanie wyjaśniające dotyczące możliwych niezgodności ustawodawstwa państw członkowskich w sprawie gier hazardowych (oferowanych w internecie i poza nim) z TFUE oraz, jeżeli to konieczne, kontynuowała postępowania w sprawie przypadków naruszeń, które toczą się od 2008 r. w celu zapewnienia takiej zgodności; przypomina, że Komisja w swej funkcji strażnika traktatów ma obowiązek szybkiego podejmowania działań po otrzymaniu skarg w sprawie naruszeń swobód zagwarantowanych w traktatach;

Współpraca między organami regulacyjnymi

21. wzywa zatem do silnego pogłębienia współpracy pomiędzy krajowymi organami regulacyjnymi, przy udzieleniu im wystarczających uprawnień, koordynowanego przez Komisję Europejską, w celu opracowania wspólnych standardów oraz wspólnego wystąpienia przeciwko operatorom gier hazardowych oferowanych w internecie, prowadzącym działalność bez wymaganego zezwolenia krajowego; krajowe rozwiązania wyspowe są nieskuteczne zwłaszcza w kontekście identyfikowania graczy znajdujących się na czarnej liście oraz zwalczania prania pieniędzy, oszustw przy przyjmowaniu zakładów i innej przestępczości zorganizowanej; w tym kontekście: jest zdania, że wprowadzenie w każdym państwie członkowskim organu regulacyjnego dysponującego wystarczającymi kompetencjami stanowi konieczny krok na drodze do skuteczniejszej współpracy regulacyjnej; system wymiany informacji na rynku wewnętrznym mógłby posłużyć za podstawę skuteczniejszej współpracy między krajowymi organami regulacyjnymi; odnotowuje podejmowane przez krajowe organy regulacyjne inicjatywy na rzecz ściślejszej współpracy, takie jak sieć GREF i Europejska Platforma Organów Regulacyjnych; wzywa do ściślejszej współpracy i lepszej koordynacji między państwami członkowskimi UE, Europolem i Eurojustem w zwalczaniu nielegalnych gier hazardowych, oszustw, prania pieniędzy i innych przestępstw finansowych w dziedzinie gier hazardowych oferowanych w internecie;

22. jest zdania, że poszczególne formy gier hazardowych w internecie - takie jak szybkie interaktywne gry hazardowe, w przypadku których ruchy wykonywane są co kilka sekund, zakłady oraz loterie obejmujące cotygodniowe losowanie - różnią się między sobą i wymagają opracowania różnych rozwiązań, jako że niektóre formy gier hazardowych dostarczają więcej okazji do popełniania nadużyć niż inne; zwraca uwagę w szczególności, że możliwość prania pieniędzy zależy od poziomu bezpieczeństwa procedur identyfikacji, rodzaju gry oraz wykorzystywanych metod zapłaty, co sprawia, że w przypadku niektórych gier konieczne jest monitorowanie w czasie rzeczywistym i przeprowadzanie ściślejszej kontroli niż w przypadku innych form gier;

23. podkreśla konieczność rozwiązania problemu ochrony kont założonych przez konsumentów w celu korzystania z gier hazardowych online w razie, gdy usługodawca staje się niewypłacalny; w związku z tym sugeruje, aby ewentualne przyszłe ustawodawstwo dążyło do ochrony wpłat w razie nałożenia na strony internetowe gryzwni lub wszczęcia przeciw nim postępowania sądowego;

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

24. wzywa Komisję do wspierania konsumentów dotkniętych nielegalnymi praktykami oraz do oferowania im wsparcia prawnego;
25. zaleca wprowadzenie ogólnoeuropejskich jednolitych norm minimalnych w zakresie identyfikacji elektronicznej; uważa, że rejestracja powinna przebiegać w sposób umożliwiający ustalenie tożsamości gracza, a jednocześnie zapewniający graczowi maksymalnie jedno konto hazardowe w jednym przedsiębiorstwie hazardowym; podkreśla, że solidne systemy rejestracji i weryfikacji to kluczowe narzędzia służące zapobieganiu nadużyciom w korzystaniu z gier hazardowych oferowanych w internecie, takim jak pranie pieniędzy;
26. jest zdania, że niezbędne jest przyjęcie wspólnych standardów ochrony konsumentów, tak aby skuteczniej chronić konsumentów (a zwłaszcza młodych graczy oraz graczy najbardziej podatnych na ryzyko) przed negatywnymi aspektami gier hazardowych online; w tym kontekście podkreśla, że przed umożliwieniem podjęcia jakiegokolwiek aktywności hazardowej należy wprowadzić proces kontroli i ochrony, obejmujący m.in. weryfikację wieku, ograniczenia dotyczące płatności elektronicznych, przelewu środków między kontami hazardowymi, a w przypadku operatorów gier - wymóg umieszczenia na stronach internetowych, na których oferowane są gry, informacji na temat wymaganego prawem wieku pozwalającego na uprawianie hazardu, a także informacji na temat zachowań wysokiego ryzyka, hazardu kompulsywnego i krajowych punktów kontaktowych.
27. wzywa do stosowania skutecznych metod przy rozwiązywaniu problemu hazardu, między innymi w oparciu o zakazy uprawiania gier hazardowych i obowiązkowe limity wydatków w danym okresie, ustalane jednak przez samego klienta; podkreśla ponadto, że jeżeli limit wydatków ma zostać podniesiony, to powinien on zacząć obowiązywać z opóźnieniem;
28. podkreśla, że uzależnienie od gier hazardowych jest w rzeczywistości zaburzeniem zachowania, które może dotyczyć do 2 % ludności w niektórych krajach; w związku z tym apeluje o zbadanie rozmiarów tego problemu we wszystkich państwach członkowskich Unii Europejskiej, by zyskać podstawy do opracowania zintegrowanej polityki ochrony konsumentów przed uzależnieniem; uważa, że natychmiast po utworzeniu konta hazardowego musi zostać udostępniona informacja na temat gier hazardowych, odpowiedzialnego uprawiania hazardu oraz możliwości leczenia uzależnienia od hazardu;
29. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapoznania się z analizami przeprowadzonymi już w tej dziedzinie, do skoncentrowania się na badaniach analizujących przypadki, powstawanie i leczenie uzależnienia od hazardu, do zgromadzenia i opublikowania danych statystycznych dotyczących rynków gier hazardowych oferowanych w ramach wszystkich kanałów (internetowych i pozainternetowych) oraz uzależnienia od hazardu, tak aby opracować wszechstronne dane na temat całego rynku gier hazardowych w UE; podkreśla zapotrzebowanie na pochodzące z niezależnych źródeł dane statystyczne dotyczące w szczególności uzależnienia od hazardu;
30. wzywa Komisję do rozpoczęcia tworzenia sieci organizacji krajowych opiekujących się osobami uzależnionymi od hazardu w celu umożliwienia wymiany doświadczeń i sprawdzonych praktyk;
31. zauważa, że zgodnie z niedawno opublikowaną analizą ⁽¹⁾ sektor gier hazardowych został określony jako sektor, w którym najczęściej odczuwalny jest brak alternatywnego systemu rozwiązywania sporów; sugeruje zatem, by krajowe agencje regulacyjne mogły ustanawiać alternatywne systemy rozwiązywania sporów w przypadku sektora gier hazardowych oferowanych w internecie;

Gry hazardowe a sport – potrzeba zapewnienia uczciwości

32. stwierdza, że chociaż ryzyko oszustw w zawodach sportowych istniało od zawsze, to zwiększyło się ono z chwilą pojawienia się sektora zakładów bukmacherskich online i stanowi zagrożenie dla uczciwości w sporcie; jest zatem zdania, że należy opracować wspólną definicję oszustw sportowych i karać za oszustwa w zakładach bukmacherskich w całej Europie jak za przestępstwa kryminalne;

⁽¹⁾ Analiza pt. „Cross-Border Alternative Dispute Resolution in the European Union”, 2011, <http://www.europarl.europa.eu/activities/committees/studies/download.do?language=en&file=41671>.

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

33. domaga się opracowania instrumentów służących zacieśnieniu transgranicznej współpracy policyjnej i sądowej, obejmującej wszystkie właściwe władze państw członkowskich, posiadające uprawnienia w zakresie zapobiegania zjawiskom ustawiania wyników w związku z zakładami sportowymi, ich wykrywania i ścigania; w tym kontekście wzywa państwa członkowskie do rozważenia możliwości powołania specjalnych służb ścigania zajmujących się przede wszystkim badaniem przypadków ustawiania wyników; stwierdza, że należy rozważyć ramy współpracy z organizatorami zawodów sportowych w celu ułatwienia wymiany informacji między sportowymi organami dyscyplinarnymi a organami publicznymi zajmującymi się dochodzeniem i ściganiem, np. poprzez stworzenie sieci i krajowych punktów kontaktowych odpowiedzialnych za kwestie ustawiania wyników; w stosownych przypadkach powinno się to odbywać we współpracy z operatorami gier hazardowych;

34. ocenia w związku z tym, że należy opracować na szczeblu europejskim wspólną definicję oszustwa w sporcie oraz włączyć tego rodzaju oszustwa do prawa karnego we wszystkich państwach członkowskich;

35. wyraża zaniepokojenie związkami organizacji przestępczych z rozwojem procederu ustawiania wyników w kontekście internetowych zakładów bukmacherskich oraz wykorzystywaniem uzyskiwanych dzięki temu zysków na inne rodzaje działalności przestępczej;

36. odnotowuje, że kilka państw europejskich przyjęło już rygorystyczne ustawodawstwo przeciwdziałające praniu pieniędzy poprzez sportowe zakłady bukmacherskie, oszustwom w sporcie (klasyfikując je jako konkretny czyn zabroniony pod groźbą kary) oraz konfliktom interesów bukmacherów i klubów sportowych, zespołów, a także czynnych sportowców;

37. odnotowuje, że internetowi operatorzy licencjonowani w UE odgrywają już rolę w kontekście identyfikacji potencjalnych przypadków korupcji w sporcie;

38. podkreśla znaczenie edukacji dla ochrony uczciwości w sporcie; wzywa państwa członkowskie oraz związki sportowe do odpowiedniego informowania i edukowania sportowców oraz konsumentów, począwszy od najmłodszych lat i na wszystkich szczeblach (zarówno amatorskich, jak i zawodowych);

39. ma świadomość szczególnie istotnego znaczenia wkładu dochodów z gier hazardowych na rzecz finansowania sportu na wszystkich szczeblach zawodowych i amatorskich w państwach członkowskich, w tym środków ochrony integralności współzawodnictwa sportowego przed manipulacją zakładami; zwraca się do Komisji o zbadanie alternatywnych rozwiązań dotyczących finansowania, przy jednoczesnym poszanowaniu praktyk w państwach członkowskich, zapewniających trwałe powiązanie wpływów finansowych z zakładów sportowych z ochroną integralności współzawodnictwa sportowego przed manipulacją zakładami, mając na uwadze, że żaden mechanizm finansowy nie powinien prowadzić do sytuacji, w której tylko kilka zawodowych i szeroko transmitowanych dyscyplin odnosi korzyści, a pozostałe, szczególnie sporty masowe, znalazłyby się w sytuacji zmniejszenia finansowania pochodzącego z zakładów sportowych;

40. potwierdza swoje stanowisko, że zakłady sportowe stanowią formę komercyjnego wykorzystywania zawodów sportowych; zaleca zabezpieczenie zawodów sportowych przed wszelkim nieuprawnionym wykorzystaniem komercyjnym, w szczególności poprzez uznanie praw własności organizatorów zawodów sportowych, nie tylko w celu zapewnienia sprawiedliwego zwrotu finansowego z korzyścią dla sportu zawodowego i amatorskiego na wszystkich poziomach, lecz także jako instrumentu umożliwiającego walkę z oszustwami w sporcie, a zwłaszcza ze zjawiskiem ustawiania wyników;

41. podkreśla, że zawarcie prawnie wiążących umów między organizatorami zawodów sportowych a dostawcami usług w zakresie gier hazardowych oferowanych w internecie umożliwiłoby zapewnienie bardziej zrównoważonych stosunków między dwiema stronami;

42. podkreśla znaczenie przejrzystości w sektorze gier hazardowych w internecie; w związku z tym zastanawia się nad corocznym obowiązkiem sprawozdawczym, który powinien wykazywać m.in. jakie działania użyteczności publicznej lub imprezy sportowe są finansowane lub sponsorowane z dochodów pochodzących z hazardu; zwraca się do Komisji Europejskiej o zbadanie możliwości obowiązkowego corocznego składania sprawozdań;

Wtorek, 15 listopada 2011 r.

43. wskazuje na potrzebę zapewnienia wiarygodnej alternatywy dla nielegalnych usług w zakresie gier hazardowych; podkreśla konieczność opracowania pragmatycznych rozwiązań w odniesieniu do reklamowania i sponsorowania imprez sportowych przez operatorów gier hazardowych w internecie; wyraża opinię, że należy przyjąć wspólne standardy reklamowe, które zapewnią odpowiednią ochronę najbardziej narażonym na ryzyko konsumentom i jednocześnie umożliwią sponsorowanie imprez międzynarodowych;

44. wzywa Komisję i państwa członkowskie do współpracy ze wszystkimi zainteresowanymi podmiotami działającymi w sektorze sportu, tak aby identyfikować odpowiednie mechanizmy niezbędne do zachowania uczciwości sportu oraz do finansowania sportów masowych;

*

* *

45. zobowiązuje swego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, a także rządów i parlamentom państw członkowskich.

Zdrowie pszczół miodnych i pszczelarstwo

P7_TA(2011)0493

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 listopada 2011 r. w sprawie zdrowia pszczół miodnych i wyzwań dla sektora pszczelarskiego (2011/2108(INI))

(2013/C 153 E/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rezolucję z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie w sektorze pszczelarskim ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 6 grudnia 2010 r. w sprawie w sprawie zdrowia pszczół miodnych (COM(2010)0714),
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 17 maja 2011 r. w sprawie zdrowia pszczół miodnych,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 maja 2011 r. pt. „Nasze ubezpieczenie na życie i nasz kapitał naturalny – unijna strategia ochrony różnorodności biologicznej na okres do 2020 r.” (COM(2011)0244),
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽²⁾ ustanawiające przepisy szczególne dotyczące sektora pszczelarskiego w Unii Europejskiej,
- uwzględniając raport naukowy EFSA z dnia 11 sierpnia 2008 r. oraz raport naukowy na temat śmiertelności pszczół i obserwacji pszczół w Europie sporządzony na zamówienie EFSA i przyjęty w dniu 3 grudnia 2009 r.,
- uwzględniając orzeczenie Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-442/09 ⁽³⁾ dotyczące etykietowania miodu zawierającego materiał genetycznie zmodyfikowany,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0440.

⁽²⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 24 z 30.1.2010, s. 28.